



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobců a) JUDr. A. B., b) JUDr. Š. K., obou zastoupených JUDr. Vladimírem Ježkem, advokátem se sídlem Dvořákova 26, 728 84 Ostrava, a c) JUDr. V. J., proti žalovanému **Zeměměřickému a katastrálnímu inspektorátu v Opavě**, se sídlem Praskova 194/11, 746 01 Opava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2009, č. j. ZKI-O-89/453/2008/11, za účasti osoby zúčastněné na řízení JUDr. K. M., v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 5. 2010, č. j. 22 Ca 115/2009 - 51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Osoba zúčastněná na řízení a žalovaný **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **je p o v i n n a** zaplatit žalobkyním a) a b) společně a nerozdílně náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4392 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Vladimíra Ježka, advokáta.
- IV. Žalobci c) **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 9. 1. 2009, č. j. ZKI-O-89/453/2008/11, zamítl žalovaný odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Moravskoslezský kraj, Katastrálního pracoviště Ostrava (dále jen „katastrální úřad“) ze dne 22. 9. 2008, č. j. OR-66/2008-807, kterým bylo rozhodnuto o opravě chyby podle § 8 odst. 5 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru

nemovitostí České republiky (katastrální zákon), tak, že v katastrálním území Moravská Ostrava na listu vlastnictví 1526 v části A vlastnické právo byly na základě usnesení Okresního soudu v Ostravě ze dne 19. 5. 1993, č. j. D 4088/1992 a D 4605/1992, k parc. č. 609, 610 a ke stavbě č. p. 945 na parc. č. 609 v části obce Moravská Ostrava zapsáni tito vlastníci a vlastnické podíly: Ing. J. M. (podíl 1/6), JUDr. K. M. (podíl 1/3), MVDr. P. M. (podíl 1/6) a B. P. (podíl 1/3, všichni dále jen „M.“). Důvodem opravy byla skutečnost, že katastrálnímu úřadu byl dne 28. 11. 2007 doručen rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 10. 2007, č. j. 22 Cdo 1806/2006 - 469, jímž byly zrušeny rozsudky Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 1. 2006, č. j. 56 Co 174/2005 - 401, a Okresního soudu v Ostravě ze dne 9. 7. 2004, č. j. 25 C 46/97 - 283, na základě kterých byly dříve – dne 3. 10. 2006 – pro výše citované nemovitosti jako vlastníci záznamem zapsáni žalobci a) až c) a dále JUDr. A. M. a JUDr. J. M. (jeden každý s vlastnickým podílem 1/5). Katastrální úřad však na základě předloženého rozsudku Nejvyššího soudu chybně zapsal pouze poznámku o běžícím sporu o vlastnictví a jako vlastníky ponechal zapsané žalobce a) až c), JUDr. A. M. a JUDr. J. M. (dále jen „M.1“), ačkoliv rozhodnutí soudů, která jejich vlastnictví k předmětným nemovitostem potvrzovala, byla Nejvyšším soudem zrušena.

Žalobci napadli rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který jej rozsudkem ze dne 27. 5. 2010, č. j. 22 Ca 115/2009 - 51, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Shledal přitom, že žalovaný nesprávně vymezil předmět řízení, a v důsledku toho se ve svém rozhodnutí nezabýval tím, kdo měl být správně při opravě chyby zapsán jako vlastník dotčených nemovitostí – a zda to neměli být žalobci a) až c) a M.1, jak tvrdili ve svých odvoláních. Krajský soud proto uložil žalovanému, aby se v dalším řízení zabýval tím, jaký byl a měl být stav zápisu v katastru nemovitostí před provedením záznamu na základě citovaného rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 9. 7. 2004, č. j. 25 C 46/97 - 283.

Proti rozsudku krajského soudu podala kasační stížnost osoba zúčastněná na řízení z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.). Zmatečnost spatřovala v chybějících podmínkách řízení – konkrétně v tom, že žaloba byla podána opožděně. Podle osoby zúčastněné na řízení bylo totiž rozhodnutí žalovaného uloženo na poště dne 12. 1. 2009 a v souladu s § 50c odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (o. s. ř.), ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s. žalobcům doručeno dne 22. 1. 2009. Lhůta k podání žaloby tak uplynula dne 22. 3. 2009, avšak žaloba byla podána až dne 23. 3. 2009, tj. opožděně, a krajský soud měl žalobu odmítnout. Další důvod zmatečnosti řízení před krajským soudem spatřuje osoba zúčastněná na řízení v tom, že žalobci nebyli aktivně legitimováni k podání žaloby. Žalobci ve správní žalobě netvrdili žádné okolnosti, které by vedly k závěru o jejich aktivní legitimaci, ani netvrdili, že byli úkonem správního orgánu v předcházejícím řízení zkráceni na svých právech: žalobci totiž žádné právo k předmětným nemovitostem nikdy neměli a nenabyli jej ani kupní smlouvou ze dne 25. 7. 1990, ani vydržením, takže v žádném právu nemohli být zkráceni úkonem katastrálního úřadu v předcházejícím řízení. Osoba zúčastněná na řízení k otázce neplatnosti kupní smlouvy ze dne 25. 7. 1990 dále poukazuje na spor o vlastnictví těchto nemovitostí vedený u Okresního soudu v Ostravě pod sp. zn. 25 C 46/97 a na rozsudky Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 1. 2006, č. j. 56 Co 174/2005 - 401 a Nejvyššího soudu ze dne 16. 10. 2007, č. j. 22 Cdo 1806/2006 - 469. Jelikož zápis neplatné smlouvy v katastru nemovitostí nemůže odstranit nedostatky bránící její platnosti, žalobci na svých právech zkráceni nebyli a k porušení jejich práv v předcházejícím řízení nedošlo.

Podle osoby zúčastněné na řízení neměla navíc podaná žaloba předepsané náležitosti. Žalobci neoznačili osoby zúčastněné na řízení – krajský soud s nimi proto nejednal a rozsudek

jím nedoručil, ačkoliv je v průběhu řízení vyzval k vyjádření, zda se řízení zúčastní. Správní žaloba pak především neobsahuje žádné žalobní body, které z ní nelze zjistit ani při maximální toleranci. Za žalobní bod nelze považovat námitku žalobců, že v katastru nemovitostí mají být zapsáni jako vlastníci žalobci a) – c) a M.1 po zrušení rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 21. 12. 1994, č. j. 32 C 283/92 - 61, a Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 6. 1995, sp. zn. 8 Co 549/94. Soud není oprávněn za žalobce domýšlet žalobu a upravovat její neúplnost. Žalobci žalobu nedoplňovali ani ve svém podání ze dne 27. 4. 2010, v němž soud žádali toliko o posouzení právního názoru, což je řešení abstraktních otázek. Žalobci ve správní žalobě nenavrhli, jaké důkazy má soud provést k prokázání jejich tvrzení. V podání ze dne 27. 4. 2010 pouze v závěru navrhli k důkazu příslušný správní spis a rozsudek Okresního soudu v Ostravě ze dne 21. 12. 1994, č. j. 32 C 283/92 - 61, a Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 6. 1995, sp. zn. 8 Co 549/94, avšak bez uvedení, jaké skutečnosti mají být těmito listinami prokázány.

Řízení před krajským soudem bylo rovněž stíženo vadou, která má podle osoby zúčastněné na řízení za následek nezákonné rozhodnutí. Krajský soud totiž v odůvodnění rozsudku uvedl, že v roce 1989 byla tehdejšímu Středisku geodézie v Ostravě předložena listina, která měla prokazovat vlastnické právo Krajského sdružení advokátů v Ostravě k předmětným nemovitostem, a proto bylo toto sdružení zapsáno do evidence nemovitostí jako vlastník. Zjištění soudu je nesprávné a nemá oporu ve spisech, neboť žádná taková listina předložena nebyla. Jak osoba zúčastněná na řízení uvedla již ve svém podání katastrálnímu úřadu ze dne 20. 5. 2008 a doložila listinami, k zápisu vlastnictví Krajského sdružení advokátů v Ostravě došlo na základě jednání, které není doloženo listinou, přičemž jako důvod nabytí nemovitostí Krajským sdružením advokátů v Ostravě byla na listu vlastnictví uvedena kupní smlouva ze dne 18. 5. 1981, jejímiž účastníky nebyli vlastníci předmětných nemovitostí a jejímiž předmětem byly jiné nemovitosti, než které byly uvedeny v kupní smlouvě ze dne 25. 7. 1990. Navíc Česká advokátní komora v dopise ze dne 7. 4. 1997 adresovanému Okresnímu soudu v Ostravě sdělila, že Krajské sdružení advokátů v Ostravě nikdy nebylo vlastníkem zmiňovaných nemovitostí. Krajský soud k uplatněným námitkám nepřihlédl a nevypořádal se s nimi v odůvodnění rozsudku, což zakládá zásah do práva na spravedlivý proces a nezákonnost jeho rozhodnutí.

Za další vadu řízení považuje osoba zúčastněná na řízení skutečnost, že nebyly splněny předpoklady pro rozhodování soudu bez nařízení jednání. Krajský soud si měl uvědomit, že může provádět dokazování jen při jednání a k důkazům provedeným mimo jednání nesmí při rozhodování věci přihlížet a hodnotit je.

V části IV. kasační stížnosti osoba zúčastněná na řízení krajskému soudu vytýká, že sice v odůvodnění rozsudku uvedl, že katastrálnímu úřadu byl předložen rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 10. 2007, č. j. 22 Cdo 1806/2006 - 469, kterým byly zrušeny výroky v odstavci II rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 1. 2006, č. j. 56 Co 174/2005 - 401, a výrok rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 9. 7. 2004, č. j. 25 C 46/97 - 283. Neuvedl však, že Nejvyšší soud vrátil věc k dalšímu řízení Okresnímu soudu v Ostravě a vyslovil závazný právní názor, že žalobci a M.1 nenabyli vlastnictví k nemovitostem kupní smlouvou ze dne 25. 7. 1990 ani vydržením.

Osoba zúčastněná na řízení dále tvrdí, že žalobci nebyli aktivně legitimováni k podání návrhu na opravu chyby v katastrálním operátu podle § 8 odst. 1 katastrálního zákona. Okruh účastníků řízení vyvolaného opravou chyby v katastrálním operátu je omezen jen na vlastníka

nebo jiného oprávněného. Katastrální úřad proto neměl žalobcům zasílat oznámení o provedené opravě ani rozhodnutí podle § 8 odst. 5 katastrálního zákona. S odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2005, č. j. 5 As 21/2004 - 81, osoba zúčastněná na řízení dovozuje, že rozhodnutí o opravě chyby v katastrálním operátu nemá hmotněprávní, nýbrž jen evidenční účinky a nezasahuje do soukromoprávních vztahů.

Krajský soud dále nesprávně posoudil význam rozhodnutí o povolení vkladu: titulem pro nabytí vlastnictví není rozhodnutí o povolení vkladu, ale smlouva sama. Pokud je smlouva neplatná, nemůže být právně relevantní ani rozhodnutí o povolení vkladu, což podle osoby zúčastněné na řízení potvrzuje náleze Ústavního soudu ze dne 16. 9. 1998, sp. zn. II. ÚS 91/98. Z tohoto pohledu je pokyn krajského soudu k provedení duplicitního zápisu v katastru nemovitostí mylný a pokyn daný žalovanému nesprávný.

Z těchto důvodů osoba zúčastněná na řízení navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, případně žalobu odmítl jako opožděnou.

V doplnění kasační stížnosti doručené Nejvyššímu správnímu soudu dne 5. 8. 2010 osoba zúčastněná na řízení ještě uvedla, že opomenula poukázat na náleze Ústavního soudu ze dne 1. 4. 2003, sp. zn. II. ÚS 392/01, v němž Ústavní soud vyslovil právní názor na absenci vymezení důvodů nezákonnosti.

Žalobci ve vyjádření ke kasační stížnosti nesouhlasili se zjištěním krajského soudu, že do roku 1989 bylo v evidenci nemovitostí k předmětným nemovitostem zapsáno vlastnické právo pro právní předchůdce M. Právní předchůdci M. však byli – podle žalobců – zapsáni v evidenci nemovitostí pouze do roku 1965, poté bylo vlastnické právo zapsáno pro Advokátní poradnu č. 1 v Ostravě a poté pro Krajské sdružení advokátů v Ostravě. Z tohoto stavu vychází námitka žalobců, že pokud byl zrušen rozsudek, kterým bylo určeno, že žalobci a) až c) a M.1 nejsou vlastníky nemovitostí, pak se obnovil stav před vydáním zrušeného rozsudku a měly být jako vlastníci zapsány osoby, které tam byly před vydáním rozsudku, tj. žalobci a) až c) a M.1. Žalobci taktéž setrvávají na svém stanovisku, že rozhodnutí soudu v dědickém řízení zavazuje pouze účastníky dědického řízení, a takovýmto rozhodnutím tedy nemůže dojít k „odebrání“ majetku třetí osobě. Tato zásada by měla platit i pro katastrální úřad. Námitky v kasační stížnosti označují žalobci za irelevantní nebo založené na zkomolených závěrech. Jelikož žalobci považují rozhodnutí soudu za věcně správné, navrhuji zamítnutí kasační stížnosti.

Žalovaný se ke kasační stížnosti v poskytnuté lhůtě nevyjádřil.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami zmatečnosti řízení před krajským soudem a chybějícími náležitostmi žaloby, dále tvrzenými vadami řízení před soudem a nepřezkoumatelností napadeného rozsudku a konečně otázkou účastenství žalobců v řízení před správním orgánem a otázkou možného duplicitního zápisu skutečností do katastru nemovitostí.

Skutkový stav byl dle mínění zdejšího soudu podrobně popsán v napadeném rozsudku na straně 3 až 5; tento rozsudek je stranám řízení znám, a proto na něj Nejvyšší správní soud v tomto ohledu odkazuje. Pro potřeby řízení o kasační stížnosti považuje soud za nutné

vyzdvihnout pouze následující. Je nepochybné, že původními vlastníky nemovitostí na parc. č. 609, 610 a stavby č. p. 945 na parc. č. 609 v k. ú. Moravská Ostrava zapsaných na listu vlastnictví 1526, byli právní předchůdci M. – F. a E. M. Je nesporné, že tento majetek jim měl být odňat rozhodnutím Finančního odboru rady Městského národního výboru v Ostravě ze dne 29. 3. 1960 na základě § 5 vládního nařízení č. 15/1959 Sb., o opatřeních týkajících se některých věcí užívaných organizacemi v socialistickém sektoru. (Slovy právní úpravy mělo být rozhodnuto o „přechodu“ majetku; zda k přechodu skutečně došlo je předmětem sporů před obecnými soudy). Ze správního spisu není zřejmé, kdo byl zapsán v evidenci nemovitostí od doby jejího vzniku v roce 1964 (viz zákon č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí); pouze v roce 1989 bylo k těmto nemovitostem zapsáno jako vlastník Krajské sdružení advokátů v Ostravě. Dne 25. 7. 1990 byla uzavřena kupní smlouva mezi Českou advokátní komorou a žalobci a) až c) a M.1, na jejímž základě byli do evidence nemovitostí zapsáni žalobci a) až c) a M.1.

Následně bylo vyvoláno několik soudních sporů o vlastnictví mezi M. a žalobci a) až c) a M.1. Dne 4. 12. 1995 zapsal katastrální úřad do katastru nemovitostí jako vlastníky nemovitostí M., a to na základě usnesení Okresního soudu v Ostravě ze dne 19. 5. 1993, č. j. D 4088/1992 a D 4605/1992, jimiž bylo potvrzeno dědictví M. k předmětným nemovitostem, a na základě rozsudků Okresního soudu v Ostravě ze dne 21. 2. 1994, č. j. 32 C 283/92 - 61, a Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 6. 1995, sp. zn. 8 Co 549/94, podle nichž žalobci a) až c) a M.1 nenabýli vlastnictví ke sporným nemovitostem. Dne 3. 10. 2006 byli naopak do katastru nemovitostí jako vlastníci nemovitostí zapsáni žalobci a) až c) a M.1, a to na základě předložených listin – rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 9. 7. 2004, č. j. 25 C 46/97 - 283, a rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 1. 2006, č. j. 56 Co 174/2005 - 401, podle nichž žalobci a) až c) a M.1 předmětné nemovitosti vydrželi a jsou jejich vlastníky. Dne 28. 11. 2007 byl katastrálnímu úřadu předložen rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 10. 2007, č. j. 22 Cdo 1806/2006 - 469, který právě citované rozsudky okresního a krajského soudu zrušil. Katastrální úřad na základě rozsudku Nejvyššího soudu vyznačil v katastru nemovitostí poznámku o podané žalobě. Následně však přistoupil k opravě chyby spočívající v opětovném zapsání M. jako vlastníků nemovitostí vzhledem k tomu, že rozsudky Okresního soudu v Ostravě a Krajského soudu v Ostravě, na jejichž základě byli v katastru nemovitostí zapsáni jako vlastníci nemovitostí žalobci a) až c) a M.1, byly zrušeny rozsudkem Nejvyššího soudu. Nesouhlas žalobců a) až c) a M.1 s tímto postupem vedl k zahájení řízení o opravě chyby v katastrálním operátu a posléze k vydání rozhodnutí žalovaným, jež se stalo předmětem přezkumu před Krajským soudem v Ostravě.

Ze správního spisu vyplývá, že rozhodnutí žalovaného bylo uloženo u provozovatele poštovních služeb dne 12. 1. 2009 a žalobcům a) až c) byla zanechána výzva k vyzvednutí zásilky s poučením. Zástupce žalobců si rozhodnutí vyzvedl dne 27. 1. 2009. V souladu s § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, aplikovatelném na řízení o opravě chyby v katastrálním operátu podle § 27a katastrálního zákona, se proto rozhodnutí žalovaného považuje za doručené desátým dnem ode dne, kdy bylo o připraveno k vyzvednutí, tj. dne 22. 1. 2009. Od tohoto dne také započala běžet lhůta k podání správní žaloby, jež činí dva měsíce od doručení písemného vyhotovení rozhodnutí (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Konec lhůty připadl na 22. 3. 2009. Jelikož však tento den byla neděle, připadl poslední den lhůty k podání žaloby v souladu s § 40 odst. 3 s. ř. s. na nejbližší následující pracovní den, tj. na pondělí 23. 3. 2009. Ze soudního spisu je zřejmé, že správní žaloba byla doručena soudu osobně právě dne 23. 3. 2009, a byla tudíž podána včas: kasační námitka osoby zúčastněné na řízení je nedůvodná.

Pokud jde o druhý důvod zmatečnosti řízení před krajským soudem, opírá jej osoba zúčastněná na řízení o tvrzení, že žalobci nebyli aktivně legitimováni k podání žaloby: žalobci v žalobě netvrdili žádné okolnosti, které by vedly k závěru o jejich aktivní legitimaci, ani netvrdili, že byli úkonem správního orgánu v předcházejícím řízení zkráceni na svých právech. S tím Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit. V souladu s § 65 odst. 1 s. ř. s. může podat žalobu ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Z bohaté judikatury Nejvyššího správního soudu k výkladu tohoto ustanovení lze poukázat zejména na usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 86, publikované pod č. 1764/2009 Sb. NSS. V tomto rozhodnutí se rozšířený senát mimo jiné zabýval otázkou veřejných subjektivních práv, která mají být správním rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. zasažena. Vyšel přitom z premisy, že výkladem tohoto kritéria by nemělo docházet k zužování ústavně zaručeného práva na soudní ochranu, a dospěl k závěru, že *„žalobní legitimace ve správním soudnictví by napříště neměla být svázána s existencí ex ante přesně specifikovaných veřejných subjektivních hmotných práv žalobce, ale s tvrzeným zásahem do právní sféry žalobce. Tak tomu bude vždy v situaci, kdy se jednostranný úkon orgánu moci výkonné, vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, závazně a autoritativně dotýká právní sféry žalobce. Nejde tedy o to, zda úkon správního orgánu založil, změnil či zrušil práva a povinnosti žalobce, nýbrž o to, zda se – podle tvrzení žalobce v žalobě – negativně projevil v jeho právní sféře.“* Aktivní žalobní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak bude podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu dána vždy tehdy, pokud s ohledem na tvrzení žalobce není možné zjevně a jednoznačně konstatovat, že k zásahu do jeho právní sféry v žádném případě dojit nemohlo.

Ve světle úvah rozšířeného senátu podaná správní žaloba ob stojí: žalobci byli účastníky řízení před žalovaným, přičemž rozhodnutím katastrálního úřadu o opravě chyby v katastrálním operátu a na něj navazujícím rozhodnutím žalovaného v podstatě došlo k jejich výmazu z katastru nemovitostí jako vlastníků výše specifikovaných nemovitostí. Rozhodnutí žalovaného se proto negativně projevilo v právní sféře žalobců. Nejvyšší správní soud považuje za nutné zdůraznit, že při posuzování charakteru předmětného rozhodnutí žalovaného pro účely žalobní legitimace není možné zohlednit to, zda žalobci byli před jeho vydáním oprávněně zapsáni v katastru nemovitostí jako vlastníci či nikoliv, resp. zda kupní smlouva z 25. 7. 1990 je či není absolutně neplatná a zda byly v této věci vydány rozsudky obecnými soudy. Tyto úvahy nemohou mít vliv na závěr, že rozhodnutím žalovaného byla dotčena právní sféra žalobců (přestali být zapsáni jako vlastníci příslušných nemovitostí v katastru nemovitostí). Jde přitom o práva týkající se **zápisu** vlastnictví v katastru nemovitostí, nikoliv o **právo vlastnické** k předmětným nemovitostem, což zřejmě osoba zúčastněná na řízení nedostatečně rozlišuje. Pokud žalobci v žalobě toto rozhodnutí napadají a snášejí argumenty (jak bude níže uvedeno k otázce žalobních bodů), které dle jejich názoru svědčí o nezákonnosti rozhodnutí, pak jim soudní přezkum takového rozhodnutí nelze odepřít; žalobní legitimace je zde založena pouhým tvrzením o zkrácení na právech.

Osoba zúčastněná na řízení rovněž namítala absenci zákonných náležitostí žaloby, na prvním místě neoznačení osob přicházejících v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení. Je pravdou, že podle § 34 odst. 2 má návrhovatel v řízení před správními soudy povinnost označit v návrhu osoby, které přicházejí v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, jsou-li mu známy. Nejvyšší správní soud však dlouhodobě judikuje, že ustanovení § 34 odst. 2 s. ř. s. předpokládá aktivní postup soudu při zjišťování okruhu možných osob zúčastněných na řízení. Jestliže

krajský soud nevyrozumí o probíhajícím řízení účastníka správního řízení odlišného od žalobce, který splňuje podmínky § 34 odst. 1 s. ř. s., zatíží řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (rozsudek ze dne 21. 12. 2005, č. j. 1 As 39/2004 - 75, publikovaný pod č. 1479/2008 Sb. NSS). Obdobně v rozsudku ze dne 2. 5. 2007, č. j. 5 As 3/2007 - 68, dostupném na www.nssoud.cz, dospěl zdejší soud k závěru, že „[n]eoznačili-li žalobci uvedenou osobu již v žalobě, bylo povinností předsedy senátu tuto osobu vyrozumět o probíhajícím řízení, jakož ji i vyzvat, aby oznámila, zda bude svá práva v řízení uplatňovat“. Neoznačí-li tedy žalobce v žalobě osoby, které by připadaly v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, nemá to pro něj jakýkoliv procesní důsledek: iniciativu v tomto případě přebírá soud (předseda senátu), který v úvahu připadající osoby aktivně vyhledá a vyrozumí je o probíhajícím řízení. Tak tomu bylo i v projednávaném případě: na č. l. 33 - 34 soudního spisu je založeno vyrozumění předsedkyně senátu o probíhajícím řízení s poučením a výzvou, aby její adresáti soudu do 14 dní písemně oznámili, zda hodlají v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Vyrozumění bylo zasláno celkem šesti osobám, které připadaly v úvahu podle obsahu správního spisu. Ve stanovené lhůtě zaslal oznámení soudu o uplatňování práv osoby zúčastněné na řízení pouze JUDr. K. M. – s ostatními vyrozuměnými osobami proto krajský soud v souladu s § 34 odst. 2 s. ř. s. nejednal. Skutečnost, že ostatní vyrozuměné osoby na výzvu nereagovali, svého práva na účast na řízení nevyužili, a tudíž s nimi nebylo jednáno a nebyl jim zaslán rozsudek, nelze klást k tíži ani žalobcům, ani soudu, nýbrž pouze těmto osobám samotným. Na postupu žalobců a krajského soudu neshledal Nejvyšší správní soud žádného nedostatku.

Podle osoby zúčastněné na řízení v žalobě rovněž zcela chyběly žalobní body, tj. náležitost podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Tímto ustanovením se podrobně - včetně historického exkursu - zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78 (body 13 až 32, dostupný na www.nssoud.cz). Navázal přitom na předchozí usnesení ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56 (publikované pod č. 534/2005 Sb. NSS) a rozsudky ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 (publikovaný pod č. 488/2005 Sb. NSS) a ze dne 2. 8. 2007, č. j. 2 Azs 54/2007 - 42 (dostupný na www.nssoud.cz). Rozšířený senát opětovně zdůraznil, že „přepjatý formalismus při posuzování náležitostí žaloby naprosto neodpovídá principu materiálního právního státu, ani samotnému poslání správního soudnictví; soudy primárně poskytují ochranu subjektivních veřejných práv, přičemž odmítnout zabývat se určitou věcí ze zcela formálních důvodů lze pouze z takových příčin, které poskytování soudní ochrany skutečně vylučují. Jestliže tedy soudní řád správní požaduje, aby žaloba splňovala určité náležitosti, nečiní tak proto, aby krajské soudy formalisticky trvaly na naplnění litery zákona, ale proto, aby žaloba mohla být podkladem právě pro poskytování spravedlivé ochrany veřejným subjektivním právům v rámci soudního řízení.“ (bod 26 rozsudku). Následně dospěl k závěru, že „je nutno za žalobní bod považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byť i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum.“ (bod 33 rozsudku). Viděno těmito perspektivami, obsahuje žaloba podaná v projednávaném případě nejen obrysy žalobních bodů, ale plnohodnotné žalobní body, jak je ostatně pregnantně shrnul krajský soud na str. 2 a 3 odůvodnění napadeného rozsudku. Žalobci

jednoznačně namítali nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, jelikož jeho odůvodnění mělo dle jejich názoru pouze odkazovat na odůvodnění předcházejícího zrušeného rozhodnutí a jelikož se nevypořádalo s některými jejich námitkami. Obsáhle pak argumentovali nezákonností rozhodnutí žalovaného spočívající v zápisu M. do katastru nemovitostí, neboť podle názoru žalobců měli být do katastru nemovitostí zapsáni oni. Tím byla zcela konkrétně vymezena přezkumná činnost správního soudu a formulovány otázky, na něž soud musel ve svém rozsudku odpovědět. Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, na základě jaké úvahy dospěla osoba zúčastněná na řízení k tomu, že předestřené námitky nelze považovat za žalobní body. Vyjádření žalobců ze dne 27. 4. 2010 pak nijak nedevaluje kvalitu žalobních bodů uvedených v žalobě a je pouze reakcí na vyjádření osoby zúčastněné na řízení k žalobě. Pokud žalobci v tomto vyjádření uvedli, že se domáhají právního posouzení a potvrzení názoru, že katastrální úřad a žalovaný rozhodli nesprávně, nepovažuje to Nejvyšší správní soud za řešení abstraktní otázky. Na projednávaný případ nedopadá ani nálezný Ústavního soudu ze dne 1. 4. 2003, sp. zn. II. ÚS 392/01, na nějž osoba zúčastněná na řízení odkázala v doplnění kasační stížnosti. Tento nálezný, týkající se ještě právní úpravy podle bývalé části páté o. s. ř., se týkal situace, kdy žalobkyně v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu uvedla pouze tolik, že „je přesvědčena, že napadená rozhodnutí jsou v rozporu s právními předpisy, a to jak po stránce hmotněprávní, tak i procesněprávní.“ Takto obecné a neurčité žalobní tvrzení ovšem není možné srovnávat s jasnou, konkrétní a s ohledem na shora vymezené podmínky zcela dostačující argumentací žalobců v žalobě.

Vytýká-li osoba zúčastněná na řízení žalobcům, že v žalobě nenavrhli žádné důkazy, neshledává v takovém postupu Nejvyšší správní soud nic nezákonného. Ve správním soudnictví totiž soudy primárně vycházejí ze správního spisu, který zpravidla obsahuje veškeré potřebné dokumenty a údaje pro rozhodnutí ve věci. Správní soudy jsou přitom povinny si příslušný správní spis vyžádat od správního orgánu bez ohledu na to, zda takový postup navrhl žalobce (srov. § 74 odst. 1 s. ř. s.). Ze soudního spisu vyplývá, že krajský soud si správní spis vyžádal a pro rozhodování o podané žalobě provádění dalšího dokazování nepotřeboval. Pasivita žalobce ohledně označení důkazů proto neměla na projednání žaloby žádný vliv.

V další kasační námitce osoba zúčastněná na řízení namítá, že krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že v roce 1989 byla tehdejšímu Středisku geodézie v Ostravě předložena listina, která měla prokazovat vlastnické právo Krajského sdružení advokátů v Ostravě k předmětným nemovitostem, a proto bylo toto sdružení zapsáno do evidence nemovitostí jako vlastník. Toto konstatování soudu nemá dle osoby zúčastněné na řízení oporu ve spisu, neboť žádná taková listina nikdy předložena nebyla. Nejvyšší správní soud musí s touto výtkou osoby zúčastněné na řízení souhlasit. Ze správního spisu nevyplývá, že by vlastnictví tohoto sdružení k předmětným nemovitostem bylo zapsáno na základě nějaké listiny (taková listina ani není obsahem spisu). Správní spis svědčí tomu, že Krajské sdružení advokátů v Ostravě bylo zapsáno jako vlastník těchto nemovitostí na základě „jednání“, které není doloženo žádnou listinou (viz dopis Českého úřadu geodetického a kartografického ze dne 16. 6. 1992 na č. 1. 65 správního spisu). Toto pochybení soudu však v žádném případě nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, jak dovozuje osoba zúčastněná na řízení. Krajský soud zápis vlastnictví Krajského sdružení advokátů v Ostravě k předmětným nemovitostem do evidence nemovitostí zmínil pouze na začátku svého chronologického přehledu událostí a dále se jím nezabýval. Skutečnost, zda toto sdružení bylo v roce 1989 po právu zapsáno do evidence nemovitostí, byla pro posouzení žaloby a pro výsledek sporu zcela irrelevantní. Krajský soud totiž posuzoval pouze to, zda oprava chyby v katastrálním operátu proběhla v souladu se zákonem, a dospěl k závěru, že nikoliv, neboť

žalovaný se nezabýval tím, kdo měl být a byl zapsán v katastru nemovitostí jako vlastník příslušných nemovitostí před provedením záznamu na základě rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 9. 7. 2004, č. j. 25 C 46/97 - 283. Pro řešení této otázky soudem neměly okolnosti zápisu Krajského sdružení advokátů v Ostravě k těmto nemovitostem žádného významu.

Vadu řízení spatřovala osoba zúčastněná na řízení i v tom, že nebyly dodrženy zákonné podmínky pro rozhodování soudu bez nařízení jednání. S touto námitkou se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen. V soudním spisu jsou na č. l. 26 a 30 založeny výzvy předsedkyně senátu účastníkům řízení, zda souhlasí s rozhodnutím o věci samé bez jednání i s poučením podle citovaného ustanovení. Účastníci řízení svůj nesouhlas s rozhodnutím bez jednání ve stanovené lhůtě nevyslovili, a proto byly splněny zákonné podmínky pro rozhodnutí soudu bez nařízení jednání ve věci. Argumentuje-li osoba zúčastněná na řízení tím, že dokazování lze provádět pouze při jednání, má nepochybně pravdu (viz § 77 odst. 1 s. ř. s.). V daném případě však soud žádné dokazování neprováděl a vycházel pouze ze správního spisu. Na č. l. 46 soudního spisu je sice založen úřední záznam, z něž vyplývá, že soudce zpravodaj zjišťoval průběh a stav některých sporů vedených mezi žalobci a M. před civilními soudy, nicméně tyto poznatky nijak nevyužil pro rozhodnutí ve věci samé. Pouze *obiter dictum* upozornil žalovaného na to, že mohou existovat i jiná rozhodnutí soudů, která dosud nebyla katastrálnímu úřadu předložena, a která bude nutno vzít při dalším rozhodování v úvahu. K porušení § 77 odst. 1 s. ř. s. proto podle názoru Nejvyššího správního soudu nedošlo.

Zdejšímu soudu není příliš zřejmé, co osoba zúčastněná na řízení zamýšlela konstatováním v části IV. kasační stížnosti. Byla-li tím snad myšlena námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, není možné jí přisvědčit. Pro rozhodování krajského soudu o zákonnosti opravy chyby v katastrálním operátu bylo rozhodné právě a jenom to, že katastrálnímu úřadu byl předložen rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 10. 2007, č. j. 22 Cdo 1806/2006 - 469, kterým byly zrušeny výroky v odstavci II rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 1. 2006, č. j. 56 Co 174/2005 - 401, a výrok rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 9. 7. 2004, č. j. 25 C 46/97 - 283. Skutečnost, že Nejvyšší soud v citovaném rozsudku vyslovil názor, že žalobci a M.1 nenabyli vlastnictví k nemovitostem kupní smlouvou ze dne 25. 7. 1990 ani vydržením, může být sice významná z hlediska vedení dalších sporů o vlastnictví mezi M. a žalobci a M.1 před civilními soudy, na stav zápisu vlastnictví v katastru nemovitostí však samo o sobě vliv mít nemůže. Samo zrušovací rozhodnutí dovolacího soudu totiž není listinou, na jejímž základě by bylo možno provést zápis v katastru nemovitostí, byť jeho odůvodnění obsahuje právní názory týkající se vlastnického práva v daném případě. Ve věci musí nejprve rozhodnout nalézací soud a případně soud odvolací, které otázku vlastnictví vyřeší ve výrokové části svých rozhodnutí. Pokud tedy krajský soud zohlednil pouze skutečnost, že rozsudek Nejvyššího soudu zrušil předcházející rozhodnutí Okresního a Krajského soudu v Ostravě (na jejichž základě došlo k zápisu žalobců a M.1 do katastru nemovitostí jako vlastníků příslušných nemovitostí) a blíže se obsahem rozsudku Nejvyššího soudu nezabýval, není jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Další kasační námitka osoby zúčastněné na řízení zpochybňovala oprávnění žalobců účastnit se řízení o opravě chyby v katastrálním operátu. Tvrzení osoby zúčastněné na řízení, že

žalobci nebyli aktivně legitimováni k podání návrhu na opravu chyby v katastrálním operátu podle § 8 odst. 1 katastrálního zákona, je z hlediska projednávaného případu irelevantní, neboť k opravě chyby přistoupil katastrální úřad bez návrhu z moci úřední, jak mu citované ustanovení umožňuje. Pokud jde o účast žalobců na řízení o opravě chyby v katastrálním operátu, pak podle § 8 odst. 5 katastrálního zákona platí, že sdělí-li do 30 dnů od doručení oznámení o opravě chyby vlastník nebo jiný oprávněný katastrálnímu úřadu, že s provedenou opravou nebo s tím, že se nejedná o chybu, nesouhlasí, vydá katastrální úřad rozhodnutí ve věci. Proti rozhodnutí je možno podat odvolání k zeměměřickému a katastrálnímu inspektorátu, v jehož obvodu je dotčená nemovitost. Katastrální zákon tedy okruh účastníků řízení zužuje pouze na vlastníka nebo jiného oprávněného. Nicméně v situaci, kdy oprava chyby v katastrálním operátu spočívá v tom, že na místo jednoho vlastníka nemovitosti je zapisován vlastník jiný, je nutno dospět k závěru, že účastníky řízení o opravě chyby v katastrálním operátu musí být oba tito vlastníci. Jiné řešení by znamenalo, že jeden z vlastníků by se o provedené opravě vůbec nedozvěděl, což by mohlo vést k zásadnímu poškození jeho práv. Přesvědčení osoby zúčastněné na řízení o tom, že ona jediná je skutečným oprávněným vlastníkem, nemůže být pro stanovení okruhu účastníků řízení o opravě chyby v katastrálním operátu určující; za účastníka takového řízení je třeba považovat i zapsané vlastníky, kteří mají být opravou chyby z katastru nemovitostí vymazáni. Katastrální úřad a žalovaný proto v daném případě postupovali správně, když za účastníky řízení o opravě chyby v katastrálním operátu považovali i žalobce. Stanovení okruhu účastníků řízení o opravě chyby v katastrálním operátu pak nemá žádnou spojitost s účinky rozhodnutí vydaném v takovém řízení, resp. okruh účastníků řízení není determinován názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2005, č. j. 5 As 21/2004 - 81, totiž že rozhodnutí o opravě chyby v katastrálním operátu nemá hmotněprávní, nýbrž jen evidenční účinky a nezasahuje do soukromoprávních vztahů.

V poslední námitce osoba zúčastněná na řízení tvrdila, že krajský soud nesprávně posoudil význam rozhodnutí o povolení vkladu (pravděpodobně zde má na mysli vklad vlastnického práva na základě kupní smlouvy ze dne 25. 7. 1990). Krajský soud se však ve svém rozsudku významem rozhodnutí o povolení vkladu vůbec nezabýval – neměl k tomu důvod. Jak v závěru odůvodnění svého rozsudku zdůraznil, nebylo jeho úlohou v daném sporu (a není ani úlohou katastrálních orgánů) vyřešit, kdo je vlastníkem sporných nemovitostí, nýbrž posoudit správnost provedení zápisu v katastru nemovitostí. Přitom posuzovaná materie se týká výhradně provedení či neprovedení záznamů do katastru nemovitostí – tj. úkonů, které mají pouze evidenční charakter – nikoliv vkladů. Hovořil-li krajský soud o duplicitním zápisu, činil tak v rámci *obiter dictum* pouze v souvislosti s tím, že katastrální úřad může být v následujícím řízení vystaven situaci, kdy mu budou předloženy listiny svědčící o vlastnictví různých osob k téže nemovitosti, tj. situace předvídaná § 45 odst. 3 vyhlášky č. 26/2007 Sb., kterou se provádí zákon č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů, (katastrální vyhláška), vedoucí k duplicitnímu zápisu vlastnictví.

Na jedné straně se může jednat o usnesení o potvrzení nabytí dědictví předmětných nemovitostí pro M. vydané Okresním soudem v Ostravě dne 19. 5. 1993, č. j. D 4088/1992 a D 4605/1992. Nejvyšší správní soud přitom nesouhlasí s názorem žalobců, že na základě předmětných usnesení by nemohlo dojít k zápisu vlastnického práva pro dědice do katastru nemovitostí, jelikož se jedná o rozhodnutí zavazující pouze účastníky dědictvého řízení. Usnesení

o potvrzení nabytí dědictví je nepochybně jednou z listin, na základě které lze provést záznam vlastnického práva v katastru nemovitostí [§ 7 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem ve spojení s § 39 odst. 3 písm. c) katastrální vyhlášky]. Na druhé straně může být listinou svědčící pro zápis vlastnického práva pro žalobce a M.1 kupní smlouva ze dne 25. 7. 1990. Otázka její absolutní neplatnosti přitom může být vyřešena pouze před civilním soudem (nejspíše v řízení u Okresního soudu v Ostravě vedeném pod sp. zn. 25 C 46/97), neboť podle mínění Nejvyššího správního soudu se v tomto případě nejedná o situaci, kdy by si absolutní neplatnost smlouvy pro účely zápisu mohl posoudit sám katastrální úřad (k tomu srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 19. 3. 2002, sp. zn. I. ÚS 222/2000: „Není jistě účelem řízení o povolení vkladu posuzovat smlouvy z dalších hledisek, než by to činil soud v případném řízení o platnosti smlouvy, kterou katastrální úřad nepřezkoumává, s výjimkou toho, že právě jen v případě určitosti a srozumitelnosti posuzuje podmínky shodné s požadavky kladenými na platnost smlouvy. Rovněž judikatura obecných soudů se kloní k názoru, že pokud katastrální úřad zkoumá právní úkon, na jehož základě je navrhován vklad, jen z hledisek uvedených v § 5 odst. 1 zák. č. 265/1992 Sb., pak předmětem tohoto zkoumání nejsou všechny aspekty platnosti právního úkonu uvedené např. v § 37 obč. zák., ale jen ty z nich, které jsou uvedeny v citovaném ustanovení zákona č. 265/1992 Sb., tedy jeho určitost a srozumitelnost.“ S tím souvisí i meze ochrany důvěry v zápis do katastru nemovitostí judikovaná Ústavním soudem v nálezu ze dne 1. 8. 2006, sp. zn. II. ÚS 349/03, <http://nalus.usoud.cz>. Nálezy Ústavního soudu zmiňované v této souvislosti osobou zúčastněnou na řízení nejsou dle mínění zdejšího soudu s těmito závěry v rozporu; dovozovat z nich povinnost katastrálního úřadu zohlednit tvrzenou absolutní neplatnost v projednávaném případě není možné). Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že možnost duplicitního zápisu byla krajským soudem plně ponechána na úvaze katastrálního úřadu a bude rovněž záležet na tom, jaké listiny ještě účastníci řízení katastrálnímu úřadu předloží.

Z uvedených důvodů zamítl Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou. Při úvaze o náhradě nákladů řízení vycházel Nejvyšší správní soud z premisy, že v dané věci účastníky kasačního řízení nejsou pouze žalobci a žalovaný, kteří jimi jsou vždy (srov. § 105 odst. 1 s. ř. s.), ale i osoba zúčastněná na řízení. Z tohoto důvodu proto bylo nutno i v případě osoby zúčastněné na řízení rozhodnout o nákladech řízení o kasační stížnosti podle obecného principu procesní úspěšnosti ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Ve vztahu k žalobci a žalovanému je v tomto případě nutno uvážit, či pozici kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení fakticky podporovala. (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2010, č. j. 2 As 15/2009 - 242, publikovaný pod č. 2020/2010 Sb. NSS).

Vzhledem k tomu, že se osoba zúčastněná na řízení dožadovala zrušení rozsudku krajského soudu, kterým bylo vyhověno žalobcům a) až c) a k jejich žalobě bylo předcházející správní rozhodnutí (vydané žalovaným) zrušeno, nelze dospět k jinému závěru, než že v řízení o kasační stížnosti stojí osoba zúčastněná na řízení na straně žalovaného, proti žalobcům. Osoba zúčastněná na řízení v řízení před Nejvyšším správním soudem úspěšná nebyla (její kasační stížnost byla zamítnuta), a proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Stejně tak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nemohlo vzniknout žalovanému, neboť rozsudek krajského soudu obstál. Žalobci naopak měli v řízení plný úspěch, a mají proto právo na náhradu nákladů řízení.

Při rozhodování o povinnosti nahradit náklady řízení o kasační stížnosti však musel Nejvyšší správní soud zohlednit, že žalovaný se kasačního řízení vůbec neúčastnil (nepodal ani

kasační stížnost, ani žádné vyjádření): pokud proti rozsudku krajského soudu nijak nebrojil, lze mít za to, že jej uznal, a nebýt osoby zúčastněné na řízení, žádné kasační řízení by vyvoláno nebylo. V takové situaci nelze po žalovaném spravedlivě požadovat, aby se jakkoliv podílel na náhradě nákladů řízení úspěšných žalobců, a tyto náklady tudíž musí nést sama osoba zúčastněná na řízení.

Náklady řízení žalobkyň a) a b) tvoří mimosmluvní odměna jejich zástupce podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, a to za každého zastupovaného žalobce snižená o 20 % (§ 12 odst. 4 advokátního tarifu). Soud proto přiznal žalobcům částku 3360 Kč za jeden společný úkon právní služby spočívající v podání vyjádření ke kasační stížnosti, [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) a § 12 odst. 4 advokátního tarifu] a dále částku 300 Kč jako paušální náhradu výdajů s tímto úkonem spojených (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobců je plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil soud náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o 732 Kč. Celkem tedy žalobcům na náhradě nákladů řízení náleží částka ve výši 4392 Kč. Žalobci c) v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly, jelikož nebyl zastoupen, a proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. října 2010

JUDr. Marie
Žiškova
předsedkyně

senátu